

Blog Weids uitzicht

We reden over de Route 1 (ofwel: de Pacific Coast Highway, Cabrillo Highway, of Shoreline Highway) van San Francisco naar Santa Cruz en verbaasden ons erover hoe schoon het was.

TWEE OPLOSSINGEN voor het bermafual wierpen duidelijk hun vruchten af: het project 'Adopt a Highway' – waar een bedrijf of organisatie een strook langs de snelweg schoonhoudt, in ruil voor een bord waarop staat dat zij verantwoordelijk zijn voor die schoonheid – en hele hoge boetes.

Terwijl we over de schilderachtige weg reden en uitkeken over de sprankelende Stille Oceaan namen onze gedachten een vlucht.

We zagen voor ons geestesoog voorbij de einder honderden vissersschepen door de plastic soep varen, het plastic uit de zee filteren en direct verwerken in de kleine apparaten die ze aan boord hadden.

Dat is in het beste geval een speciaal door Michael Biddle van MBA Polymers ontworpen apparaat, dat van het plastic afual nieuw bruikbaar plastic produceert. Hij heeft al beloofd te bekijken wat er mogelijk is zodra hij een staal heeft dat in zijn laboratorium kan worden onderzocht.

Er kan ook een Blester op de boot worden gezet. De Blester is ontwikkeld door het Japanse bedrijf Blest en staat in Japan al op verschillende scholen: leerlingen kunnen er na de lunch hun plastic afual in gooien en er komt hoogwaardige olie uit die weer door de school kan worden gebruikt om er lampen op te laten branden, boilers te laten werken of een generator op te stoken. Er is alleen één probleem: de Blester kan drie soorten plastic verwerken: polipropreen (PP), polyetheen (PE) en polystyreen (PS) – dus het plastic dat erin wordt gegooid zou wel eerst gescheiden moeten worden, en daar hebben we Michael Biddle weer voor nodig.

In India heeft een vrouw, Alka Zadgaonkar, een machine uitgevonden waar je alle soorten plastic in kunt gooien en waar vervolgens 93% brandstof van wordt gemaakt. Zo'n machine kan misschien ook in het klein op de vissersboten worden gezet.

En het kan nog goedkoper: het Shriram Instituut in Delhi heeft een systeem bedacht dat volgens hen zo eenvoudig is dat iedereen van plastic een soort haardblokken kan maken – en er nog aan kan verdienen ook...

We zagen onze opruimboten al ronddobberen en veranderden de wereld nog even door.

In Nederland hebben we een geweldig systeem van sociale uitkeringen. In de Verenigde Staten kan daar nog wel het een en ander aan verbeteren.

Wat nou als iedereen – waar ook ter wereld – recht zou hebben op een uitkering, genoeg om van te leven? En in ruil daarvoor iedere week twintig uur in de sociale zorg of de milieubeweging moet werken? Stel je eens voor hoe de wereld er dan uit zou zien: ouderen, zieken, gehandicapten zouden veel minder geïsoleerd zijn; de wereld was schoner; er werd meer gerecycled...

Imagine...